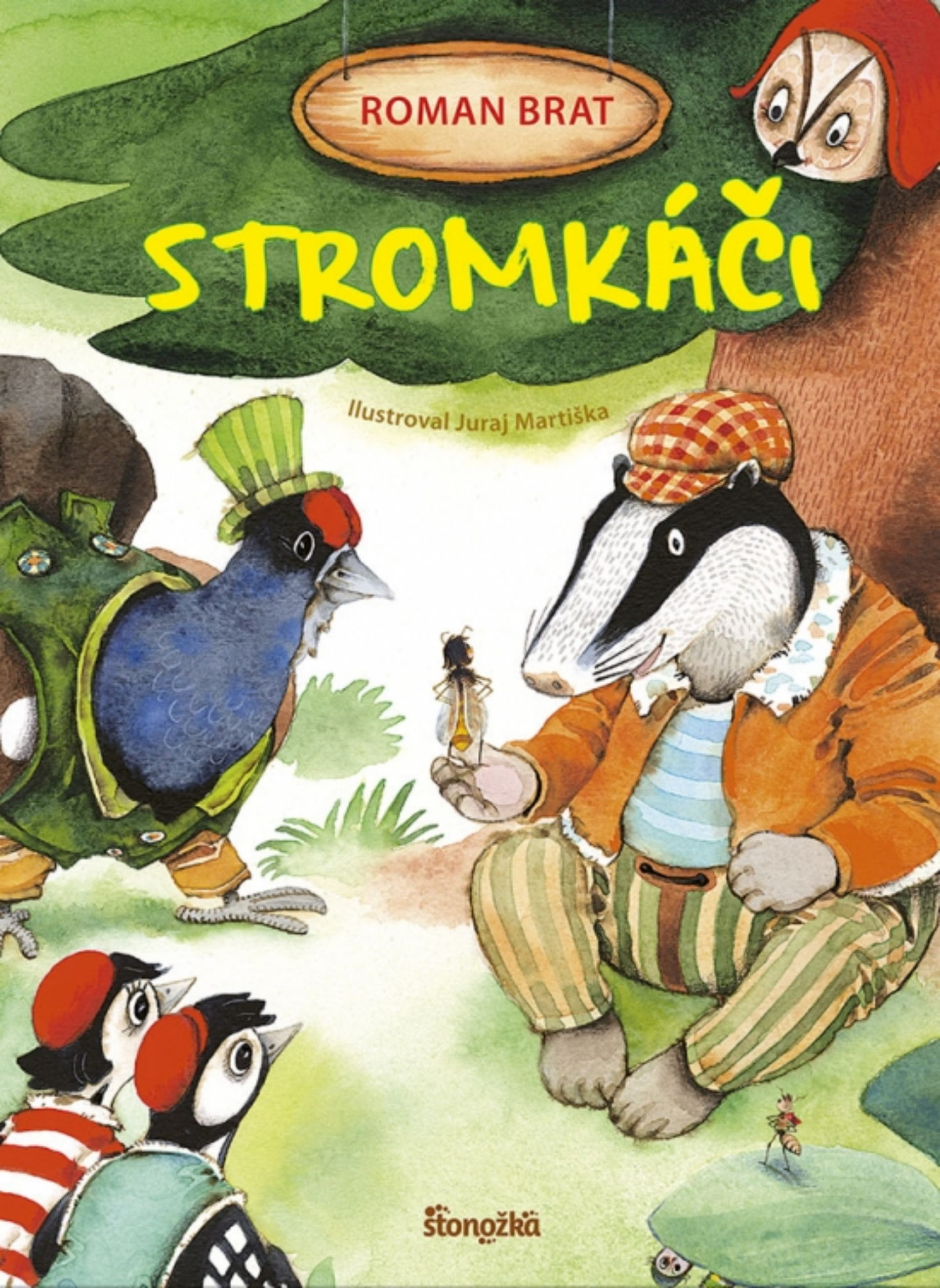

ROMAN BRAT

STROMKÁČI

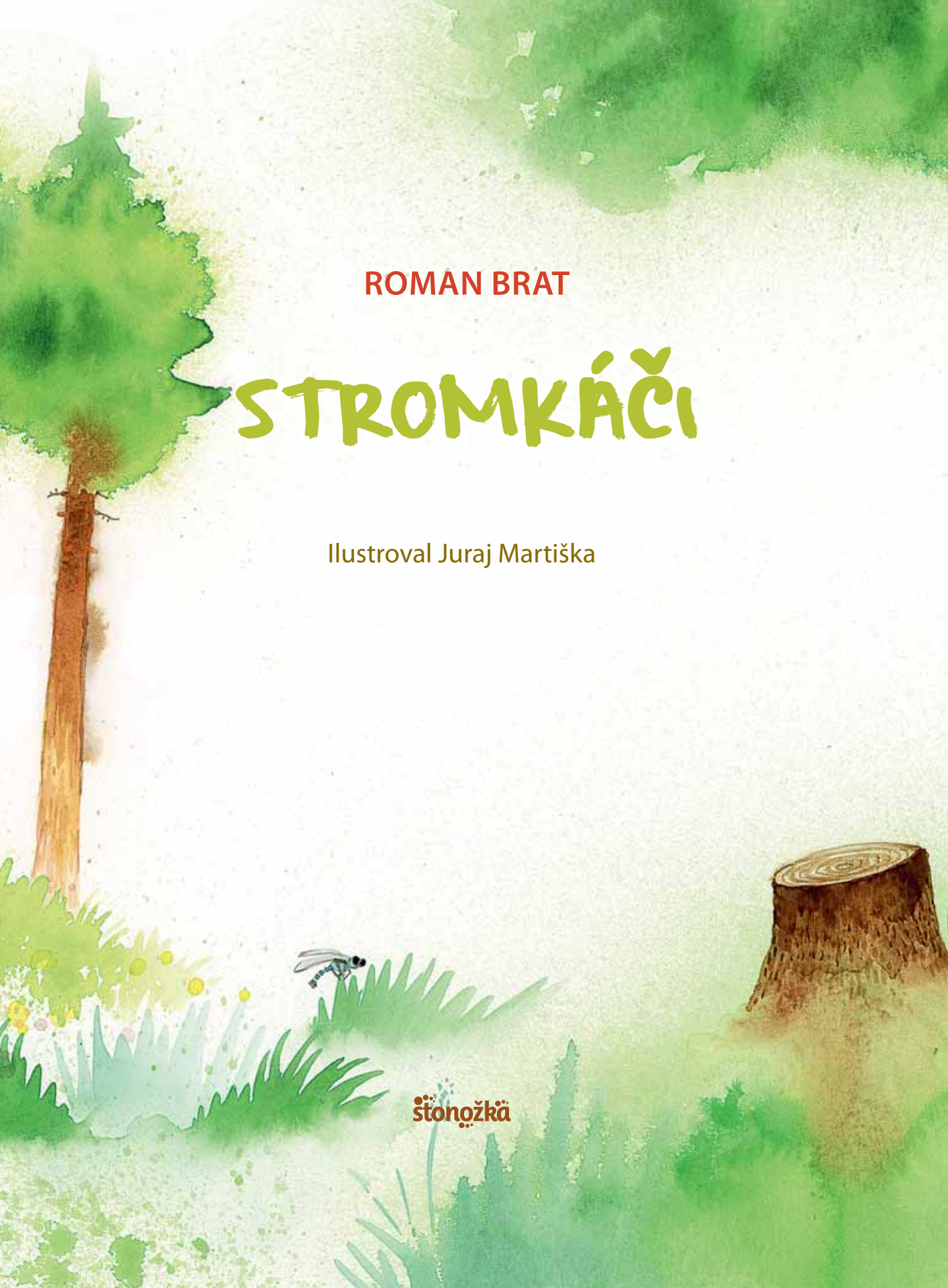
Ilustroval Juraj Martiška

štonožka

STROMKÁČI

ROMAN BRAT

STROMKÁČI

Ilustroval Juraj Martiška

štonožka

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať mechanicky, elektronicky, fotokopírovaním alebo iným spôsobom rozširovania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

Copyright © 2023 by Roman Brat

Illustrations © 2023 by Juraj Martiška

Design © 2023 by Juraj Martiška

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

ISBN 978-80-551-9899-6

ZLÁ NOVINA

Najskôr sme sa nevolali stromkáči. Hovorili sme si len tak obyčajne: susedia. Suseda kuna, suseda sova, susedky včely, sused jazvec...

Každý každého tak oslovoval. Podľa mena ani náhodou.

Ale to bude tým, že sa poriadne nepoznáme. Teda,

možno susedia vedia moje meno, ale ja mená

obyvateľov nášho stromu neovládam. Kto vie prečo?

Možno mám dutú hlavu od
ustavičného ťobania a neviem
si ich zapamätať. Možno sa
od rána do večera zaoberám
hĺbou iných vecí a tie ostatné ma až
tak veľmi nezaujímajú. Ale pripúšťam,
že problém môže spočívať aj v tom, že
nie všetci obyvatelia nášho stromu sa majú radi.

Dokonca by som povedal, že niektorí z nás sa aj neznášajú.
Ale o tom vám porozprávam neskôr. Teraz je to menej dôležité. To,
čo nás teraz všetkých bez rozdielu trápi, sa volá človek. Presnejšie,
človek s motorovou pílou v rukách, ktorý sa ktovie prečo rozhodol
vtrhnúť do nášho lesa a drzo píliť strom za stromom. Prvá nám
túto zvesť priniesla sova. Pred pár dňami priletela na
svitaní domov a ešte sa nestačila ani poriadne
uvelebiť v hniezde, už húkala ako najatá:

– A sme v riadnej kaši! Padajú jeden za druhým!
Kuna zareagovala ihneď. Vykukla z diery, pozrela naľavo, napravo
a potom hore na sovu.

– Čo hučíš, zobudíš mi deti, – hnevala sa.

– Nehučím, ale húkam, – bránila sa sova a tvárila sa urazene. –

A keby si vedela, čo nám hrozí, už teraz by si balila kufre
a uvažovala o úteku.

– Si sa s koňom zrazila? – nedala sa
kuna. – Prečo by som sa mala baliť,
prečo by som utekala? Nemám
najmenší dôvod.

Kuna bola čoraz nervóznejšia.

Je pravda, že všetci sa tak
trochu bojíme kuny. A nielen
preto, že má ostré zuby, ale aj
preto, že je nerváčka. Slovom, je
prchká a všetko, čo sa nezhoduje
s jej predstavami, ju dokáže
poriadne naštváť.

Sova zastrihala ušami, privrela
múdro oči, akoby sa na okamih
zamyslela, a potom zopakovala.

– Sú piati a všetci majú v rukách
motorovú pílu. Spáliť strom im každému
trvá asi päť minút. To znamená, že piati za päť minút
spália päť stromov. Vieš, koľko ich spália za hodinu?

Tak toto kuna nevedela ani náhodou. Matematika jej nikdy nešla. Ona
si vie zrátať, že zahluší len jednu sliepku v neďalekej horárni, pretože
dve v zuboch neodnesie. Ale či má pani horárka v kuríne desať, dvadsať
alebo tridsať sliepok, to je kune jedno. Ona vždy potrebuje len jednu.

– No? Tak vieš to?

– Daj pokoj. Načo by som to mala vedieť? Nezaujíma ma to!

– Tak ja ti to poviem, keď si taká...

– Aká, aká som? – čertila sa kuna. – Chceš mi vari naznačiť, že som hlúpa? Že neviem vyrátať, koľko tí pajkovia spíia stromov?

– Akí pajkovia? Čo sem pletieš nejakých pajkov? Ja hovorím o ľuďoch, ktorí píia náš les!

– No veď. Pajkovia sú ľudkovia. Panáčikovia, pajkovia... Ja ich tak nazývam, keby si nevedela. No tak? Bude to? Koľko teda tí pajkovia spíia za hodinu? – dobiedzala kuna a sova od toľkej drzosti radšej zavrela oči, tentoraz na dlhšie, a chvíľu vyzerala, akoby zaspala.

Už dlhší čas som mal hlavičku v otvore svojej dutiny a neveriacky som hľadel na kunu, ktorá medzitým vybehla z diery a behala po konároch. V prvej chvíli mi zišlo na rozum, že vybeháva nervozitu a nepokoj. Potom som sa na okamih zľakol, že sa rozhodla vyliezť na najvyššie poschodie stromu a vybaviť si to so sovou ručne-stručne. Našťastie nie. Kuna sa po chvíli vrátila k dutine a skôr než zaliezla k svojim deťom, položila otázku:

– Koľko ich spíia, sova? No tak, nedaj sa prosiť.

Bolo mi jasné, že aj jednoduchšej kune to docvaklo. Pochopila, že ak pajkovia spíia za päť minút päť stromov, za hodinu to bude... To, samozrejme, netušila, no bola si celkom istá, že za deň to bude zálaha spílených stromov, za dva ešte viac, za tri ešte-ešte viac a za týždeň, to si nechcela ani predstaviť!

– Šesťdesiat, susedka.
Piatí ľudia spíia pri takomto

tempe za hodinu šesťdesiat stromov, – sova pozrela dolu na kunu a čakala, ako zareaguje.

Kuna však zaliezla do diery a zmizla. Sova osamela a postupne na ňu začali doliehať chmúrne myšlienky. Nie z nepríjemného ranného stretnutia s nervóznou susedou, z tej si nič nerobila. Vrásky na čele jej robili tí pajkovia. Surovo sa jej napchali do hlavy a ona cítila, že sa ich tak skoro nezbaví, že ju v nej budú bantovať ešte poriadne dlho. Doširoka otvorila oči a rozhliadala sa z výšky stromu po okolí. Uvedomovala si, že čo nevidieť sa môže všetko zmeniť. Nebude nijaký les, nijaký výhľad na majestátne štíty, nijakí susedia... Naopak, bude musieť odletieť do iného lesa a postaviť si hniezdo niekde, kde to nepozná. Kde nikoho nemá a kde bude všetko nové. Zovrelo jej žalúdok a začala sa báť.